

אלף לירות. על כך הוא הורשע בעבירה של גניבה על-ידי מנהל עבירה זאת היא חמורה מאוד, והעונש המירבי עליה הוא שבע שנות מאסר.

השופטת

לא האמינה

ה סניגורים עשו מאמצים כבירים במהלך המישפט. להסביר את שני הצ'קים האלה, והביאו לשם כך עדים אחדים. השר סיפר כי הסכום של 1400 לירות נלקח על ידו מהקרן בתמורה לשני סכומים בסך זה, שאותם נתן במזון מנים מכיסו לשני אנשים שונים כמילגות. ומכיוון שהיו אלה הוצאות של הקרן, נטל את הצ'ק לעצמו. הוא טען במישטרה כי שמו של אחד המקבלים הוא בן-סעדון, ושהוא מורה. חקירות המישטרה גילו כי בן-סעדון

שבחוק, אשר טיפנו למערכת, וכך נודעו החדשות לקהל המצופ. החדשות הראשונות היו משמחות. זיכוי רדף זיכוי, והקהל, שלא שמע את הדיבור הנוקבת שליוותה את הזיכויים, היה מלא שימחה ותיקווה. אחדים שרו, ואחרים קראו קריאות צהלה. אדם דתי הוציא ספר תהילים, וניצח על תפילה בציבור. קולות הצהלה הגיעו גם לאולם הסגור, שבו התחילה השופטת להקריא בינתיים את פרטיה-אישום שבהם הורשע השר.

הוא הורשע בהפרת-אמונים על-ידי עובד ציבור, על שבישיבת מועצת עיריית-המלה. שבראשה יעמד באותו זמן. אמר כי קרן אבו-חצירא נועדה למתן מילגות לסטודנטים, דבר שלא היה נכון. הוא גם הצהיר שם כי אינו מנהל את הקרן, "לא אישית ולא מעשית". בכך היה משום חוסר כנות וחוסר יושר... באינפורמציה שמסר לחבריה-מורי

שיינאה בהיכל

ל היה כאן ואדי סאליב שני! "יהיה כאן רצח ויישפך דם אם לא ייעשה צדק!" כך צעקה חסידה, אחותו הצעירה של שריהדות אהרון אבו-חצירא, במיסדרון בית-המישפט. גם היא, כמו יתר הקהל, הביעה זעם ותדהמה מהרשתתו של אחיה על-ידי השופטת ויקטוריה אוסטרובסקי-כהן.

צהלות בחוץ,

הרשעות באולם

עז נזש שעות קודם לכן, בשעה 9 בבוקר, התאסף הקהל וציפה לתוך צאות מישפטו של השר. אולם כבר בתחילת הישיבה הודיעה השופטת לקהל, כי מי שיעזוב את האולם לא יורשה לחזור אליו. וכך יצאו רק אנשים מעטים מן האולם, וגם העיתונאים לא עזבו את מקומם. כתבי הרדיו שלחו מפעם בפעם, באמצעות השוטרים, פתקים לעמיתיהם

ועם הקהל הופנה ברובו נגד השופטת. "האשכנזיה עשתה שואה לשר הספרדי!" צעקו חמומי-מוח. "שתחזור לבריטים ור תעשה מה שעשתה שם!" זעקה קרובת-מישפחה של השר. עשרות השוטרים, שהוזעקו לבית-המישפט, לא יכלו לעמוד מול זרם אדיר של אוהדי השר, שדחק אותם לעבר הספסלים שהוקמו כמיתרס. ההמון חיכה לגיבורו שנספג "מאיה-צדק של המדינה". "תפסו את אהרון, שהוא בחור צנוע ושקט. הוא לא כמו השר מודעי, שצעק

ליפני הפסק

מתייעץ השר התייצצות אחרונה עם סניגוריו רם כספי ושלמה תוסייה-כהן. השר היה חיוור אך עדיין מלא תיקווה. לאחר שיצא מאולם בית-המישפט ביקש השר מאוהדיו להרגע ולבטוח בחוק הישראלי. אומנם ביקש מילגה עבור בנו מהקרן, אך מעולם לא נענה. אז נזכר השר כי בעצם טעה, מכיוון שהחליף את בן-סעדון באדם אחר, גם הוא מורה, אשר שמו טיטואני. "שניהם מורים, הם חברים ותמיד פגשתם יחדיו, ואיני מבחין ביניהם" טען השר. "איני מאמינה לגירסה על הטעות ועל הזכירה" קבעה השופטת תוסייה. "העדים היו מחוג המקורב לגאשם, אנשים שיש להם הערכה רבה אליו ומכונים להיחלץ לעזרתו." היא דחתה את גירסתם והרשיעה את השר בשליחת ידו בכספי הקרן שאותה ניהל. "ההגנה לא הביאה גירסה אמינה להסבר על 1400 הלירות שגולקחו מחשבון הקרן. בתפקידו כיושב-ראש שלח ידו בכספי-הקרן". לא היה זה המיקרה היחיד שבו לא האמינה השופטת לשר. גם כאשר זיכתה אותו מיתר פרטיה-אישום של גניבת כספי-הקרן, עשתה זאת מתוך ספק ובהיסוס רב. זכאשר-זיכתה אותו מאשמת קבלת

נשות המישפחה
האחיות עלוזה וחסידה אבו-חצירא כשאחריהן אשתו של השר, ז'רמין. לאחר סיום הקראת פסק הדין יצאו האחיות למסדרון צעקו וקיללו את השופטת ואיימו במרוץ דמים.